

Meditacions: Solemnitat de l'Anunciació del Senyor

Reflexió per a meditar en la solemnitat de l'Anunciació del Senyor. Els temes proposats són: Déu divinitza la nostra vida; contemplar la vida de Jesús; una divinitat molt humana.

«EL QUI ÉS LA PARAULA s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres, i hem contemplat la seva glòria» (Jn 1, 14). En la solemnitat de l'Anunciació del Senyor, ens alegrem per la gran misericòrdia que Déu ens ha mostrat

en entrar en el nostre món. Celebrem Jesús de Natzaret, Déu i Home vertader; celebrem santa Maria, que s'ha convertit en la Mare del Senyor; celebrem, en cert sentit, la humanitat sencera –a nosaltres també— perquè el misteri de la Incarnació ens diu que la nostra naturalesa humana té una dignitat altíssima, capaç fins i tot d'elevant-se per l'acció de la gràcia.

En la festa d'avui, la nostra mirada es dirigeix especialment a Jesús, el Verb de Déu fet carn. «Us contemplo *perfectus Deus, perfectus homo*: veritable Déu, però veritable Home: amb carn com la meua –deia, sense sortir de la seva sorpresa, sant Josep maria–. S'anorreà, prenent la condició d'esclau, perquè jo mai no dubtés que m'entén, que m'estima»^[1]. Aquesta veritat de fe, unida a l'esdeveniment històric, és una font inesgotable de pau per a la nostra ànima. «Déu es va fer fragilitat per

tocar de prop les nostres
fragilitats»^[2].

Al mateix temps, saber que Déu ha pres la naturalesa humana és també una invitació a deixar que ell divinitzi tots els aspectes de la nostra vida. A l'inici de la santa Missa, demanem amb audàcia al Senyor que obri en nosaltres aquesta transformació: «Concediu-nos, en la vostra bondat, que els qui confessem el nostre Redemptor, com a Déu i com a home vertader, arribem a fer-nos semblants a ell en la seva naturalesa divina»^[3]. El misteri de l'Encarnació ens diu que la nostra existència té una dimensió més gran que la solament humana, ja bona en si mateixa: també som capaços de tenir vida sobrenatural, de veure més enllà del que és efímer, d'estimar amb una força que ve de Déu, a través de Crist, similar a nosaltres en tantes coses.

«DÉU te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu» (Lc 1, 28). Des de l'inici de la seva vida, Maria hauria percebut aquesta proximitat de Déu, potser per la manera com notava les seves atencions. En el moment de l'Encarnació, però, aquesta proximitat s'intensifica: la vida de la Mare de Déu queda, ja a la terra, íntimament unida a la de Déu. La Verge Maria va poder gaudir d'una manera única d'aquesta proximitat de Déu durant els anys de convivència amb Jesús a Natzaret, enmig de les activitats més senzilles i quotidianes. I, una vegada començada la seva vida pública, continuaria compartint molts moments amb ell.

Certament, l'experiència de Santa Maria és irrepetible: ningú ha tingut tanta intimitat amb Jesús com ella. Tanmateix, el que nosaltres no

podem veure amb els ulls de la carn, sí que ho podem veure amb els ulls de la fe. Per això, la contemplació de l'Evangelí és un mode privilegiat per descobrir la Humanitat del Senyor, que tan bé va conèixer la Verge Maria. No es tracta de llegir aquestes pàgines «com aigua que passa»^[4], sinó amb la mateixa mirada amb què la Nostra Mare observaria la vida del seu Fill: «Perquè cal que la coneguem bé, que la tinguem ben sencera en el pensament i en el cor, talment que en qualsevol moment, sense necessitat de cap llibre, aclucant els ulls, puguem contemplar-la com en una pel·lícula; de manera que, en les diverses situacions de la nostra conducta, ens vinguin a la memòria les paraules i els fets del Senyor»^[5].

El Catecisme explica així la transformació que experimentem, quan mirem d'aquesta manera l'existència del Messies: «La contemplació és *mirada* de fe, fixada

en Jesús. “El miro i Ell em mira”, deia al seu sant rector el pagès d'Ars que pregava davant el sagrari. (...) La llum de la mirada de Jesús ens il·lumina els ulls del nostre cor; ens ensenya a veure-ho tot a la llum de la seva veritat i de la seva compassió per a tots els homes»^[6]. Com dos enamorats, sense necessitat de moltes paraules, n'hi ha prou amb una mirada per ser conscients de l'amor gran i fidel que envolta la nostra vida.

EN AQUESTES ESTONES d'oració confiada amb el Senyor podem aprendre tants gestos i paraules que, després, serviran com a inspiració per a les nostres lluites diàries. Contemplar la manera com Crist unia l'amor diví i l'amor humà ens pot ajudar a donar aquest to d'humanitat a la nostra vida cristiana. Sant

Josepmaria deia que «per a ésser divins, per deïficar-nos, hem de començar essent molt humans»^[7]. La solemnitat de l'Anunciació del Senyor ens recorda això: que Déu no es queda en els cels. Jesús ens mostra que és un Déu molt humà: en la seva delicadesa en tractar amb totes les persones, en la seva proximitat amb els marginats, en la seva preocupació pels deixebles.

D'aquesta manera, la contemplació de Jesús, home vertader, alimenta no només la nostra oració, sinó també la nostra missió cristiana de servei. Ell s'entrega a nosaltres fins i tot físicament, a través del seu cos: amb la seva veu, amb les seves mans que curaven i beneïen, amb els seus braços que es van obrir per abraçar la creu. No elabora plans teòrics, sinó que posa fil a l'agulla.

«Aquesta manera d'actuar de Déu és un fort estímul per interrogar-nos

sobre el realisme de la nostra fe, que no s'ha de limitar a l'àmbit del sentiment, de les emocions, sinó que ha d'entrar en el que és concret de la nostra existència»^[8]. El sacrifici que Jesús ofereix al Pare és la seva vida sencera; una entrega que abraça cada segon del seu pas per la terra. Aquesta va ser també l'actitud de la Mare de Déu, que amb el seu *fiat* el dia de l'Anunciació va confiar «en les promeses de Déu, que és l'única força capaç de renovar, de fer noves totes les coses»^[9].

^[1] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 201.

^[2] Francesc, Àngelus, 3-I-2021.

^[3] Missal Romà, *Oració col·lecta*, Solemnitat de l'Anunciació del Senyor.

[4] Sant Josepmaria, Tertúlia, 2-I-1971.

[5] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 107.

[6] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 2715.

[7] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 172.

[8] Benet XVI, Audiència, 9-I-2013.

[9] Francesc, Discurs, 26-I-2019.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-solemnitat-de-lanunciacio-
del-senyor/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-solemnitat-de-lanunciacio-del-senyor/) (28/03/2026)